

Arrest

nr. 56 300 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die thans verklaart *“staatloze, minstens van onbepaalde nationaliteit”* te zijn, op 25 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn te Vardenis (Armenië) en de Armeense nationaliteit te bezitten. Uw vader is van Armeense origine en uw moeder is Azeri. Uw vader is reeds overleden en in 1989 is uw moeder vertrokken naar Azerbeidzjan, waarna u niets meer van haar hebt vernomen. Uw moeder heeft toen al uw documenten meegenomen, waaronder ook uw geboorteakte. In 1999, voor de geboorte van uw tweede kind R. {...}, hebt u een aanvraag voor een Armeens paspoort ingediend. Omdat u uw originele geboorteakte niet kon neerleggen, diende u een duplicaat aan te vragen. Wegens de vroeggeboorte van R. {...} hebt u toen geen stappen gezet voor het verkrijgen van dat duplicaat. Omdat u niet in het bezit was van een paspoort in Armenië, waren er problemen bij het verkrijgen van de geboorteaktes van uw twee dochters. Uw echtgenoot, A. K. {...} (O.V.xxxxxxx), heeft via omkoping een vaderschapserkenning verkregen en zo konden jullie geboorteaktes voor de kinderen bekomen. In 2003 heeft uw echtgenoot voor u een duplicaat van uw geboorteakte aangevraagd. Vervolgens hebt u

met dat duplicaat een paspoortaanvraag ingediend bij de paspoortdienst van Vardenis. Omdat op uw duplicaat stond vermeld dat uw moeder Azeri is, werd u het Armeens paspoort onmiddellijk geweigerd. U hebt nadien geen aanvraag meer ingediend.

In 2005 hebt u samen met uw man een winkel te Jerevan gehuurd. Tot augustus 2008 hebt u geen problemen gekend. Op een dag in augustus 2008 ging u voor uw winkel inkopen doen bij een groothandelaar. U werd daar herkend door een man uit Vardenis als zijnde de dochter van een Turk. Hij begon tegen u te vloeken en zei dat u geen recht had om als dochter van een Turk in Armenië te verblijven. Hij liet u verstaan dat zijn broer was vermoord door Azeri en hij wilde u daarom iets aandoen. U denkt dat hij u toen heeft achtervolgd om zo de locatie van uw winkel te weten te komen. Diezelfde avond rond 22 à 23h werd uw winkel aangevallen door vier mannen, waaronder deze ene persoon die u eerder die dag had herkend. Deze mannen wilden u met een mes steken maar omdat uw man u verdedigde, werd hij gestoken. Uw man is flauwgevalen, is met zijn hoofd op de grond beland en heeft zo een hersenschudding opgelopen. Uw dochter T. {...} was ook bij het incident in de winkel aanwezig en sindsdien heeft zij epilepsie. Bij u werd na deze feiten diabetes vastgesteld. De politie was door de burens gealarmeerd en uw man werd naar het ziekenhuis gebracht, waar hij drie dagen is verbleven. Zowel in de winkel als in het ziekenhuis waar uw man verbleef, is de politie langs geweest. Enkele dagen na het incident is de politie bij u thuis geweest. Ze lieten u en uw man weten dat ze bezig waren met zoeken naar de daders en ze beloofden de daders op te pakken. Begin september 2008 heropenden jullie de winkel. In de herfst van 2008 was er een poging tot ontvoering van uw twee dochters. Er waren personen in de klas van uw beide dochters geweest om hen mee te nemen. De leerkrachten hebben dit kunnen voorkomen door niet toe te staan dat andere personen dan de ouders de kinderen kwamen ophalen. Aan de hand van de beschrijving die de leerkrachten aan u hebben gegeven, weet u dat het om dezelfde personen ging als bij het incident in uw winkel in augustus 2008.

Uw man heeft van dit voorval melding gemaakt bij de politie. Tot juni 2009 hebt u geen verdere problemen gekend. Toen u in de avond van 23 juni 2009 van de winkel op weg naar huis wandelde, werd u door drie à vier mannen benaderd. Opnieuw was er die ene man die u in augustus 2008 had herkend. Ze hebben iets in uw gezicht gespoten en u werd met een auto meegenomen naar een bos, waar u werd verkracht. Bij het plotseling horen van stemmen van mensen, zijn de mannen gevlucht en lieten ze u in het bos achter. Na enkele uren bent u opgestaan en bij het eerste huis dat u passeerde hebt u naar uw man gebeld, die u vervolgens is komen ophalen. Op 24 juni 2009 bent u vertrokken naar een tante in Zod, waar u bent verbleven tot 14 december 2009. Sinds 24 juni 2009 hebben u en uw man niet meer in de winkel gewerkt, maar uw man is wel nog een paar keer naar Jerevan terug gegaan om de sluiting van de winkel te regelen. Op 14 december 2009 bent u samen met uw gezinsleden, in het bezit van valse Georgische paspoorten, vanuit Armenië naar Georgië vertrokken. Vanuit Georgië bent u met het vliegtuig naar Kiev en verder naar Lvov gereisd. Vervolgens reisde u per bus via Polen naar België. Op 17 december 2009 bent u in België aangekomen en diezelfde dag vroeg u asiel aan. Sinds u hier in België bent heeft uw man met de buurman contact opgenomen om een brief te laten opsturen met getuigenissen van de burens betreffende de incidenten in uw winkel in augustus 2008.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een duplicaat van uw geboorteakte, een erkenning van vaderschap voor uw twee kinderen en een brief met een getuigenverklaring van enkele burens dd. 22/02/2010.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omdat u door een groep van 3 à 4 mannen werd gevisieerd omwille van uw half-Azerische origine. Deze groep mannen stond onder leiding van een persoon die op de hoogte was van uw origine omdat hij u kende van de periode dat u in Vardenis woonde. De broer van deze persoon was eerder vermoord door Azeri en hij wou zijn dood wreken door u iets aan te doen. U acht deze persoon verantwoordelijk voor het incident in jullie winkel in augustus 2008 waarbij uw man een messteek werd toegediend alsook voor de poging tot ontvoering van uw kinderen. Eveneens wees u deze persoon aan als schuldige voor de ontvoering en verkrachting waarvan u het slachtoffer werd in juni 2009 (CGVS gehoor 13/10/2010 p.15-16, 17). Volgens u is het voor u en uw gezin gevaarlijk in Armenië omdat u vreest dat diezelfde persoon nog stappen zal ondernemen totdat hij de dood van diens broer heeft gewroken (CGVS gehoor p. 17, 18, 19).

Betreffende essentiële aspecten van uw asielrelaas werden echter tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw echtgenoot vastgesteld. Zo verklaarde u dat de poging tot ontvoering van uw kinderen plaatsvond in de herfst van 2008 en dat uw echtgenoot hiervan melding had gemaakt bij de politie, vermoedelijk bij de politiedienst van Shahunyan. Vervolgens stelde u dat uw ontvoering en verkrachting op 23 juni 2009 plaatsvond (CGVS gehoor p.16, 17, 18). Uw echtgenoot situeerde de poging tot ontvoering van de kinderen in de zomer van 2009 en de incidenten die u hebt meegemaakt in de herfst van 2009. Eveneens verklaarde uw man dat hij van de poging tot ontvoering

van de kinderen geen melding had gemaakt bij de politie omdat de kinderen uiteindelijk niet waren meegenomen (CGVS gehoor man p. 10-11). Na confrontatie met uw verklaringen, stelde uw man dat hij zich de data van de incidenten niet kan herinneren en dat hij zelfs niet in staat is om de geboortedatum van de kinderen te herinneren (CGVS gehoor man p.11). Dit kan echter geenszins volstaan als verklaring. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij de voornaamste, ingrijpende incidenten met betrekking tot zijn vervolging accuraat kan situeren in de tijd. Bovendien doet het niet kunnen herinneren van de precieze data geen afbreuk aan de vaststelling dat jullie deze incidenten in volledig andere periodes situeren. Betreffende uw verklaring als zou uw man de poging tot ontvoering van de kinderen hebben aangegeven, bevestigde uw man enkel zijn eigen verklaringen (CGVS gehoor man p.11), hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

Deze tegenstrijdigheden raken aan kernelementen van uw asielrelaas, met name de poging tot ontvoering van uw kinderen en uw ontvoering en verkrachting. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnd.

Daarenboven legt u geen enkel stavingstuk neer dat de door u verklaarde problemen op objectieve wijze kan ondersteunen. Wat de neergelegde getuigenverklaring van uw burens dd.22/02/2010 betreft, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het hier een persoonlijke getuigenis van privépersonen betreft, die bovendien op aanvraag van uw man werd geschreven (CGVS gehoor p.6). De bewijskracht van een dergelijk document is zeer gering en kan geenszins opwegen tegen de vaststellingen van bedrieglijkheid die eerder werden uiteengezet. Daarenboven stelde u dat u tot op het gehoor op het Commissariaat-Generaal nooit eerder de brief had gelezen. Toen om een verklaring werd gevraagd, gaf u aan dat uw man zich bezig hield met de documentatie en u voegde eraan toe dat u veronderstelde dat er in die brief een beschrijving van de feiten van augustus 2008 zou staan (CGVS gehoor p.6-7). Daarnaast verklaarde uw man dat hij met jullie buurman G. {...} contact had opgenomen om hem te vragen een brief als getuige van het incident in de winkel op te sturen. Hij zou bovendien de enige zijn geweest met wie hij contact opnam (CGVS gehoor man p.3). Echter, in de brief staat de naam G. {...} nergens vermeld. Eveneens gaf uw echtgenoot aan dat de brief door vijf buurmannen was getekend (CGVS gehoor man p.5) maar onderaan de brief staan slechts drie namen, waarvan twee met handtekening. Een dergelijke gebrekkige kennis van en desinteresse in het enige bewijsstuk van de vermeende vervolgingsproblemen in Armenië waarover jullie beschikken - een brief die jullie bovendien op aanraden van jullie advocaat hebben bekomen en die reeds in jullie bezit is sinds de zomer van dit jaar (CGVS gehoor p.6-7) - valt onmogelijk te rijmen met de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Voorts werden er vaststellingen gedaan dewelke uw verklaringen als zou u nooit in het bezit zijn geweest van een paspoort in ernstige mate ondermijnen.

Zo bleken er een aantal tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw echtgenoot aangaande uw pogingen om een Armeens paspoort te verkrijgen. U verklaarde dat u in 1999 een eerste aanvraag hebt ingediend maar dat u wegens de vroeggeboorte van uw dochter R. {...} de procedure niet hebt verdergezet. In 2003 hebt u opnieuw een aanvraag ingediend en aangezien u niet in het bezit was van uw originele geboorteakte, diende u over een duplicaat te beschikken. Uw echtgenoot heeft in 2003 voor u een dergelijk duplicaat aangevraagd. Ondanks het feit dat u uiteindelijk over een duplicaat beschikte, werd u bij de officiële paspoortdienst van Vardenis in 2003 een Armeens paspoort geweigerd en dit omdat op dat duplicaat stond aangeduid dat uw moeder Azeri is (CGVS gehoor p.7-8). Uw echtgenoot verklaarde echter dat u tweemaal een paspoort hebt aangevraagd maar dat dit telkens geweigerd werd. U vroeg volgens hem voor het eerst een paspoort aan toen u volwassen werd (voor u uw man kende) en een tweede maal in 1998, voor de geboorte van uw eerste kind T. {...}. U zou na 1998 geen pogingen meer ondernomen hebben (CGVS gehoor man p.5-6). Uw echtgenoot voegde eraan toe dat in datzelfde jaar ook het duplicaat van de geboorteakte werd verkregen (CGVS gehoor man p.6) en dit terwijl op het duplicaat van uw geboorteakte uitdrukkelijk staat vermeld dat het in 2003 werd uitgereikt. Toen uw man werd geconfronteerd met de afgiftedatum van het voormelde document stelde hij enkel dat hij het zich niet herinnerde (CGVS gehoor man p.6), hetgeen geenszins kan volstaan als verklaring voor deze inconsistentie. Geconfronteerd met uw verklaring dat u pas in 2003 een paspoort werd geweigerd ondanks het feit dat u beschikte over dit duplicaat, stelde uw man dat hij daar niet van op de hoogte was (CGVS gehoor man p.6). Dit is niet geloofwaardig te noemen gelet op uw verklaring dat uw man het duplicaat van uw geboorteakte had geregeld in 2003 (CGVS gehoor p.8) zodat aangenomen mag worden dat uw man op de hoogte was van uw plannen voor een nieuwe paspoortaanvraag. Het is geenszins geloofwaardig te noemen dat u en uw echtgenoot niet in staat zijn eenduidige verklaringen af te leggen aangaande een dergelijke vorm van discriminatie door de Armeense overheid. Bijgevolg dient er zeer ernstig te worden getwijfeld aan uw verklaringen als zou u nooit een paspoort hebben bekomen van de Armeense autoriteiten. Bovendien ondermijnen bovenstaande vaststellingen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Er dient hierbij eveneens te worden opgemerkt dat het neergelegde duplicaat van uw geboorteakte onmogelijk als een indicatie kan worden beschouwd dat u problemen hebt gehad om het Armeens paspoort te verkrijgen. Het bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit en deze van uw ouders, dewelke overigens niet door mij betwist worden, en de vermelding dat een het duplicaat betreft. Uit niets blijkt echter dat u een paspoort werd geweigerd omwille van uw gemengde origine.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Zo werd er na vergelijking van de verklaringen van u en uw echtgenoot een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld die de geloofwaardigheid van de verklaringen betreffende de reisweg en de daarbij gebruikte documenten ernstig ondermijnt. U verklaarde dat u en uw gezin in Armenië werden opgehaald door een smokkelaar met vier valse Georgische paspoorten. Deze persoon heeft jullie naar Georgië gebracht, waar jullie werden opgewacht door een andere smokkelaar die voor jullie een begeleider had geregeld. Deze begeleider heeft jullie vanuit Georgië tot in België vergezeld. U bent vanuit Georgië met het vliegtuig via Kiev naar Lvov gereisd en vervolgens met de bus via Polen naar België. U verklaarde dat u tussen Georgië en België enkel aan de grens met Polen door de douane werd gecontroleerd en dat er op geen enkele luchthaven een paspoortcontrole was geweest (CGVS gehoor p.11-13). Uw echtgenoot maakte echter wel melding van paspoortcontroles op de luchthavens van Tbilisi, Kiev en Lvov. Toen uw echtgenoot met uw verklaringen werd geconfronteerd, bevestigde hij enkel zijn eigen verklaringen en gaf hij bovendien aan dat u kennis hebt van de controles op de luchthaven (CGVS gehoor man p.9). Dit is logischerwijze onvoldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Daarnaast werd er na vergelijking van uw verklaringen betreffende de valse paspoorten die voor jullie gebruikt werden een inconsistente vastgesteld die verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantast. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de valse Georgische paspoorten vanaf de vlucht uit Tbilisi tot hier in België in het bezit van uw echtgenoot waren. Nadien verklaarde u echter dat de valse paspoorten gedurende de hele busrit van Polen naar België bij de begeleider waren en dat de paspoorten sindsdien niet meer in jullie handen zijn geweest. Geconfronteerd met deze sterk uiteenlopende verklaringen bevestigde u enkel deze laatste versie van de feiten, hetgeen de inconsistente geenszins verklaart (CGVS gehoor p.11-12). Later stelde u dan weer dat u zich niet herinnerde of u uw paspoort nog terugkreeg na de grenscontrole in Polen. U voegde hieraan toe dat u immers na deze controle in slaap viel. (CGVS gehoor p.12) Een dergelijke discrepantie in uw verklaringen is niet geloofwaardig te noemen.

Ten slotte bleken uw verklaringen betreffende de gebruikte reisdocumenten op een aantal punten onaannemelijk vaag. Zo verklaarde u – na eerst gesteld te hebben dat jullie eigen namen gebruikt werden – dat er in de valse Georgische paspoorten Georgische namen vermeld stonden. U bleek echter de naam die voor uzelf werd gebruikt niet te kennen (CGVS gehoor p.11-12). Voorts bleek u niet te herinneren welke kleur de paspoorten hadden, al opperde u dat ze misschien groen waren (CGVS gehoor p.13). Hierbij wordt nog opgemerkt dat uw verklaringen verschillen van deze van uw echtgenoot, die stelde dat jullie eigen Armeense namen waren gebruikt en dat de paspoorten een rode of bordeaux kleur hadden (CGVS gehoor man p.8-9). Daarnaast stelde u dat er in dit paspoort een visum voorzien was. U bleek echter niet te weten welk soort visum dit was, noch door welk land het werd uitgereikt (CGVS gehoor p.13). Ook kon u niet aangeven wat u ging zeggen indien u bij de paspoortcontrole hierover zou worden bevraagd (CGVS gehoor p.13). Behoudens het feit dat deze verklaringen onaannemelijk vaag zijn, dient nog te worden opgemerkt dat zij niet te rijmen vallen met informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens in het paspoort dat u zou hebben gebruikt niet zou kennen en/of dat u niet zou zijn ingelicht door de smokkelaar aangaande de gegevens in het paspoort, te meer daar hij het risico loopt op ernstige sancties bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen betreffende de reisweg en de reisdocumenten, versterkt het vermoeden dat u en uw man jullie Armeens paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Er dient bijgevolg te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent om het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De door u neergelegde documenten die nog niet werden besproken vermogen niet om

bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De attesten van vaderschapserkenning voor uw beide kinderen bevatten enkel persoonlijke gegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Verzoekster meent dat de motieven afwezig zijn of dat er op zijn minst een appreciatiefout is gemaakt en houdt tenslotte de schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167 408; RvS 15 februari 2007, nr. 167 852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100 628; RvS 30 mei 2006, nr. 159 298; RvS 12 januari 2007, nr. 166 608; RvS 15 februari 2007, nr. 167 848; RvS 26 juni 2007, nr. 172 777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184 647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.4. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 13 EVRM, merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze verdragsbepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze verdragsbepaling geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.5. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een

individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169 222; RvS 28 november 2006, nr. 165 215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.6. Het middel van verzoekster kan onderverdeeld worden in vier onderdelen waarin zij de motieven van de bestreden beslissing tracht te weerleggen.

2.6.1. In een eerste onderdeel herhaalt verzoekster dat de raid op de winkel plaatsvond op 23 augustus 2008, dat de mislukte poging om de kinderen te ontvoeren plaatsgreep in de herfst van datzelfde jaar en dat zij brutaal verkracht werd op 23 juni 2009. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een medisch attest van dr. Y.D. {...} die behandelend geneesheer is van haar echtgenoot en waaruit blijkt dat deze *“geheugenstoornissen (vertoont), waardoor hij bepaalde gebeurtenissen uit het verleden niet vlot meer kan herinneren. Post traumatisch (onleesbaar).”* Verzoekster betoogt dat de asielinstanties rekening dienen te houden met de gemoedstoestand en de psychische toestand van de kandidaat-vluchteling en dat er in casu geen sprake kan zijn van tegenstrijdigheden.

2.6.1.2. Waar verzoekster in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156 221; RvS 4 januari 2006, nr. 153 278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoekster, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

Verzoekster legt een medisch attest voor waaruit blijkt dat haar echtgenoot geheugenstoornissen heeft, waardoor hij zich bepaalde gebeurtenissen uit het verleden niet vlot meer kan herinneren. Volgens verzoekster verklaart dit de tegenstrijdige verklaringen die werden vastgesteld aangaande de data waarop de gebeurtenissen, die de kern uitmaken van haar asielrelaas, hebben plaatsgevonden. Uit lezing van het administratief dossier blijkt evenwel dat haar echtgenoot duidelijk *“2009 de herfst”* antwoordde op de vraag *“Wanneer was de verkrachting van uw vrouw?”* (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Enkel wanneer hem gevraagd wordt om specifiek te zijn, dient verzoeksters echtgenoot het antwoord schuldig te blijven omdat hij het zich niet herinnert (stuk 5, p. 10). Het antwoord zelf van verzoeksters echtgenoot waar hij de verkrachting van zijn vrouw situeert in de herfst van 2009 bevat evenwel geen enkele aanwijzing van geheugenstoornissen zodat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op het voorgelegde medisch attest om de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenoot aangaande de periode waarin ze verkracht werd te verklaren. Hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot inzake het ingediend hebben van een klacht. Immers blijkt uit lezing van het administratief dossier dat verzoeksters echtgenoot op de vraag *“hebt u daarvan melding gemaakt bij de politie?”* duidelijk antwoordde: *“Nee, het werd niet toegelaten dat ze werden meegenomen de kinderen, dus niets meer gedaan.”* Wanneer haar echtgenoot geconfronteerd wordt met de verklaring van verzoekster dat hij wel melding bij de politie heeft gemaakt, repliceert haar echtgenoot duidelijk: *“neen”* (stuk 5, p. 11). Het antwoord van verzoeksters echtgenoot is dermate gedetailleerd – hij geeft immers tevens de reden aan waarom hij geen melding heeft gemaakt bij de politie – dat ook hier geen enkele aanwijzing van eventuele geheugenstoornissen kan gevonden worden.

Uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de gemoedstoestand en psychische toestand van verzoekster en haar echtgenoot. Zowel verzoekster als haar echtgenoot hebben op alle vragen geantwoord, waarbij verzoeksters echtgenoot en zijzelf ook duidelijk aangaven wanneer zij zich iets niet meer herinnerden. Verzoeksters echtgenoot verklaarde verder dat hij alle problemen verteld heeft die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit Armenië, waarbij hij stelde alle vragen goed begrepen te hebben en niets meer toe te voegen had (stuk 5, p. 11). Dit geldt evenzeer voor verzoekster (stuk 4, p. 20). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar gemoedstoestand en psychische toestand of deze van haar echtgenoot (cfr. RvS 16 maart 2005, nr. 142.207).

De kritiek van verzoekster op het motief omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot over het tijdstip waarop de bijna-ontvoering van de kinderen plaatsgreep, betreft kritiek op een overtoollig motief waarvan de eventuele onwettigheid in het licht van de door de Raad – zoals uit de bespreking hiervoor en hierna blijkt – in acht genomen motieven die als geheel als determinerend worden beschouwd en aldus de bestreden beslissing kunnen dragen, niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing kan leiden zodat het middel in die mate onontvankelijk is.

2.6.2. In een tweede onderdeel van het middel uit verzoekster kritiek op het motief dat zij geen enkel stavingsstuk heeft neergelegd ter ondersteuning van haar asielaanvraag en betoogt zij dat de messteken een concreet bewijs vormen van het feit dat haar echtgenoot het slachtoffer is geweest van een brutale overval. Ook de getuigenverklaring van de burens heeft enige bewijswaarde volgens verzoekster nu hierin uitdrukkelijk bevestigd wordt dat zij getuigen waren van de raid. Verzoekster voegt thans een beëdigde vertaling van dit stuk. Verzoekster benadrukt voorts dat de Armeense maatschappij een mannenmaatschappij is en de mannen hun vrouwen bij veel zaken niet betrekken waarbij verzoekster ook wijst op haar medische toestand waarbij zij een medisch attest voegt aan haar verzoekschrift waaruit blijkt dat: *“Stresssituaties kunnen aanleiding geven tot ontregeling van haar toestand, zoals op 13 oktober 2010.”* Verzoekster poneert dat zij aldus de getuigenverklaring van de burens niet wenste te lezen daar dit haar doet terugdenken aan de gebeurtenissen en dit nefast is voor haar gezondheid. Verzoekster besluit dat zij niet stil zit en probeert nieuwe bewijsstukken te verkrijgen vanuit Armenië maar dat zij daar op heden niet in is geslaagd.

2.6.2.1. De verwijzing van verzoekster naar de verklaring dat haar echtgenoot messteken heeft gekregen en dat dit een bewijs vormt van het voorgehouden asielrelaas, is niet dienstig. Immers blijkt uit lezing van het administratief dossier dat verzoekster geen enkel stavingsstuk voorlegt waaruit blijkt dat haar echtgenoot tengevolge van deze messteken is opgenomen en behandeld in het ziekenhuis. In casu kan evenwel verwacht worden dat verzoekster een poging onderneemt om het relaas te staven (cfr. RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205), zeker nu verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot gedurende drie dagen in het ziekenhuis verbleven heeft (stuk 4, p. 15) en redelijkerwijze kan aangenomen worden dat van deze opname een bewijs moet bestaan.

Inzake de voorgelegde getuigenverklaring van de burens motiveert de bestreden beslissing genoegzaam waarom dit stuk – waarvan de bewijskracht uiterst gering is – de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet kan herstellen. Waar verzoekster wijst op het feit dat de Armeense maatschappij een mannenmaatschappij is, lijkt zij haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal te herhalen. Immers betoogde verzoekster ook daar dat haar man zich bezighield met de documenten en hiervoor verantwoordelijk was (stuk 4, p. 7), dit ter verklaring van de vaststelling dat zijzelf de inhoud van de getuigenverklaring niet gelezen heeft. Evenwel kan van een kandidaat-vluchteling interesse verwacht worden in de elementen inzake zijn voorgehouden asielrelaas zodat het betoog van verzoekster niet ernstig is. Dit klemt des te meer nu verzoekster reeds sinds de zomer op de hoogte was van de getuigenverklaring (stuk 4, p. 7) en zij bijgevolg ruimschoots de tijd had om de inhoud hiervan te bekijken. De verwijzing naar het medisch attest waarin gesteld wordt dat stress de toestand van verzoekster kan ontregelen is in dit kader evenmin dienstig. Immers blijkt duidelijk uit het gehoorverslag dat verzoekster uitdrukkelijk gevraagd werd waarom zij de getuigenverklaring niet heeft gelezen waarbij zij stelde dat dit kwam omdat haar man zich bezighield met de documenten (stuk 4, p. 7) en zij op dat moment hoegenaamd niet aangaf dat het lezen van de getuigenverklaring een bijzondere impact zou hebben op haar gezondheidstoestand. Uit lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekster – ongeacht haar medische toestand – bij machte was haar asielrelaas omstandig uiteen te zetten, waarbij zij op gedetailleerde wijze de feiten aanhaalde die aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht zodat niet kan ingezien worden waarom haar gezondheidstoestand haar wel verhinderd zou hebben de getuigenverklaring te lezen. Deze bevatte volgens verzoekster immers slechts een bevestiging van de door haar aangehaalde en uitvoerig besproken feiten (stuk 4, p. 7).

Verzoekster slaagt er ook in deze stand van het geding niet in enig concreet bewijs voor te leggen aangaande de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten. De motivering van de bestreden beslissing ter zake is pertinent en draagkrachtig.

2.6.3. In een derde onderdeel verwijst verzoekster naar de geheugenstoornissen van haar man ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de datum waarop verzoekster voor het eerst een paspoort heeft aangevraagd. Verzoekster meent tevens dat de bestreden beslissing onredelijk is en geen rekening houdt met de werkelijke positie van de Azerische minderheid in Armenië nu het niet onredelijk is te verklaren dat de autoriteiten in Vardenis geweigerd hebben verzoekster te registreren aangezien zij haar niet aanzien als burger van Armenië.

2.6.3.1. Uit lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters echtgenoot verschillende keren gevraagd werd naar het moment waarop verzoekster voor het eerst een paspoort heeft aangevraagd en

haar dit geweigerd werd. Verzoeksters echtgenoot antwoordde hierop: *“Toen ze is volwassene geworden”; “Ja dus, toen ze is volwassene geworden, pp aangevraagd en geweigerd. Tijdens geboorte van de kinderen terug aanvraag gedaan en terug geweigerd”; “Toen kende ik haar nog niet, toen nog niet getrouwd, toen ze is volwassene geworden en voor de tweede keer bij geboorte van kinderen naar consultatie geweest en dan aanvraag ingediend en geweigerd”* (stuk 5, p. 5). Op de vraag hoe hij hiervan op de hoogte is, stelt verzoeksters echtgenoot dat verzoekster hem dit verteld heeft voor de geboorte van hun eerste kind (stuk 5, p. 5). Uit deze verklaringen blijkt ontegensprekelijk dat verzoeksters echtgenoot overtuigd is van het feit dat zijn echtgenote een eerste keer een paspoort heeft aangevraagd en dit geweigerd werd op het ogenblik dat zij volwassen werd, en dit zoals verzoekster in haar verzoekschrift stelt, situeert in 1991, terwijl verzoekster zelf in haar verzoekschrift bevestigt een eerste keer een paspoort te hebben aangevraagd in 1999 maar de procedure niet te hebben beëindigd. De verklaringen van verzoeksters echtgenoot zijn dermate gedetailleerd en worden verschillende keren herhaald zodat hierin geen enkele aanwijzing kan gevonden worden dat verzoeksters echtgenoot op dat ogenblik last had van geheugenstoornissen. Ook de verklaringen van verzoeksters echtgenoot waar hij stelt dat verzoekster een tweede keer een paspoort aanvraag in 1998 worden diverse keren herhaald en zijn dermate duidelijk (stuk 5, pp. 5-6) dat hier evenmin een aanwijzing bestaat van geheugenstoornissen in hoofde van verzoeksters echtgenoot. Bijgevolg is de verwijzing door verzoekster naar de medische problematiek van haar echtgenoot in casu niet ernstig.

2.6.3.2. Het motief in de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat: *“Uw echtgenoot voegde eraan toe dat in datzelfde jaar ook het duplicaat van de geboorteakte werd verkregen (CGVS gehoor man p.6) en dit terwijl op het duplicaat van uw geboorteakte uitdrukkelijk staat vermeld dat het in 2003 werd uitgereikt. Toen uw man werd geconfronteerd met de afgiftedatum van het voormelde document stelde hij enkel dat hij het zich niet herinnerde (CGVS gehoor man p.6), hetgeen geenszins kan volstaan als verklaring voor deze inconsistentie. Geconfronteerd met uw verklaring dat u pas in 2003 een paspoort werd geweigerd ondanks het feit dat u beschikte over dit duplicaat, stelde uw man dat hij daar niet van op de hoogte was (CGVS gehoor man p.6). Dit is niet geloofwaardig te noemen gelet op uw verklaring dat uw man het duplicaat van uw geboorteakte had geregeld in 2003 (CGVS gehoor p.8) zodat aangenomen mag worden dat uw man op de hoogte was van uw plannen voor een nieuwe paspoortaanvraag.”* betreft een overtollig motief waarvan de eventuele onwettigheid in het licht van de door de Raad – zoals uit de bespreking hiervoor en hierna blijkt – in acht genomen motieven die als geheel als determinerend worden beschouwd en aldus de bestreden beslissing kunnen dragen, niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing kan leiden.

2.6.3.3. De tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot die de Raad onder punt 2.6.3.1. weerhoudt als pertinent en draagkrachtig aangaande het tijdstip van de paspoortaanvragen ondermijnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas zodat – in tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt – de bestreden beslissing niet onredelijk is waar zij besluit: *“Het is geenszins geloofwaardig te noemen dat u en uw echtgenoot niet in staat zijn eenduidige verklaringen af te leggen aangaande een dergelijke vorm van discriminatie door de Armeense overheid. Bijgevolg dient er zeer ernstig te worden getwijfeld aan uw verklaringen als zou u nooit een paspoort hebben bekomen van de Armeense autoriteiten.”* De verwijzing naar *“de werkelijke positie van de Azerische minderheid in Armenië”* kan hieraan geen afbreuk doen.

2.6.4. In een vierde onderdeel betoogt verzoekster dat zij het onderscheid niet kent tussen een paspoort- en een tickettencontrole en de vraag van de dossierbehandelaar aldus niet goed heeft begrepen, zoals zij ook duidelijk verklaard heeft tijdens haar interview. Verzoekster bevestigt haar verklaringen en stelt dat zij geen aandacht geschonken heeft aan de paspoorten. Enkel haar echtgenoot nam kennis van de inhoud van de paspoorten zodat zij naar waarheid geantwoord heeft dat ze het niet wist. Verzoekster benadrukt dat zij tijdens het interview gewezen heeft op haar medische toestand. Verzoekster meent dat haar verklaringen geïnterpreteerd werden en dat zij een volledige beschrijving heeft gegeven van de paspoortencontrole in Polen die in overeenstemming is met deze van haar echtgenoot. Verzoekster besluit dat zelfs indien haar verklaringen inzake de reisweg niet kunnen worden aangenomen, dit geenszins uitsluit dat zij vervolgd wordt of minstens blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade.

2.6.4.1. Verzoeksters betoog dat zij het onderscheid niet kent tussen een paspoortcontrole en een tickettencontrole is niet ernstig. Immers blijkt uit lezing van het administratief dossier dat verzoekster gevraagd werd: *“op de luchthavens controle gehad?”* waarop verzoekster vraagt: *“In luchthaven?”* en de ondervrager antwoordt: *“Ja, ik bedoel controle van pp”* (stuk 4, p. 13) zodat verzoekster onmogelijk kan voorhouden dat zij de vraag van de dossierbehandelaar op dat punt niet goed begrepen heeft.

Verzoekster antwoordt op zijn vraag trouwens dat ze enkel in Polen controle hebben gehad (stuk 4, p. 13). Dit antwoord laat hoegenaamd niet aan duidelijkheid te wensen over. De verwijzing van verzoekster naar pagina 11 van het gehoor waar zij verklaarde dat zij de vraag niet heeft begrepen slaat niet op bovenstaande vragen en doet bijgevolg geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster verklaarde enkel gecontroleerd te zijn door de douane aan de grens met Polen, dit in tegenstelling tot de verklaringen van haar echtgenoot die op dat punt duidelijk zijn.

2.6.4.2. Uit lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar verzoekschrift waar zij stelt: *“Dat de verzoekende partij bevestigde dat {...} zij zelf en haar man de valse paspoorten kregen in Georgië, dat de paspoorten tijdens de vluchten en dus tijdens de controles voorafgaand aan deze vluchten in het bezit waren van haar echtgenoot en nadien in de bus, bij de groepsleider”* één versie van haar verklaringen tijdens het gehoor bevestigt, wat evenwel geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoekster tijdens datzelfde gehoor een andere versie geeft van dezelfde feiten (stuk 4, p. 11-12).

2.6.4.3. Het argument van verzoekster waarom zij weinig kennis had over de paspoorten en de inhoud ervan is niet ernstig gelet op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster de gegevens in het paspoort dat zij zou hebben gebruikt niet zou kennen en/of dat zij niet zou zijn ingelicht door de smokkelaar aangaande de gegevens in het paspoort, te meer daar deze het risico loopt op ernstige sancties bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers.

2.6.4.4. De verwijzing van verzoekster naar haar medische toestand teneinde de vastgestelde vaagheden en incoherenties omtrent de afgelegde reisweg te verklaren, is niet ernstig. Immers blijkt uit het medisch attest dat verzoekster voorlegt enkel dat stress aanleiding kan geven tot ontregeling van verzoeksters toestand, waarbij verzoekster zelf stelt dat zij zware diabetespatiënte is (verzoekschrift, p. 5) om deze toestand te verduidelijken, zodat uit dit medisch attest kan afgeleid worden dat een eventuele stresssituatie wel invloed kan hebben op haar ziektebeeld diabetes, maar dat hieruit hoegenaamd niet blijkt dat stresssituaties ook aanleiding kunnen geven tot cognitieve stoornissen in hoofd van verzoekster. Hetzelfde kan gesteld worden voor de verklaring van verzoekster tijdens het gehoor: *“Onderweg in zo een situatie zo gespanne, suikergehalte hoger. Nu ook staat suiker ook hoog.”* (stuk 4, p. 12). Deze opmerking van verzoekster tijdens het gehoor kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster incoherente verklaringen aflegt inzake de door haar afgelegde reisweg, noch biedt het een verklaring voor de onwetendheid van verzoekster op bepaalde essentiële punten inzake de reisweg, dit mede gelet op de reeds onder punt 2.6.4.3 besproken objectieve informatie inzake de strikte identiteitscontroles.

2.6.4.5. Verzoeksters betoog dat een stuk van haar verklaringen geïnterpreteerd wordt, is niet ernstig. Immers blijkt uit lezing van het administratief dossier dat zij verklaarde dat zij de paspoorten in de luchthaven in Tbilisi gekregen hebben van de begeleider, dat deze aan haar man werden gegeven en dat toen ze in België zijn aangekomen de paspoorten werden teruggevraagd in het station (stuk 4, p. 11) zodat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht stelt dat verzoekster initieel verklaarde dat de paspoorten vanaf de vlucht uit Tbilisi tot hier in België in het bezit van haar echtgenoot waren. Verzoekster meent dat zij haar verklaringen dienaangaande heeft gepreciseerd doch, zoals de bestreden beslissing terecht motiveert, betreft het te dezen incoherente verklaringen (stuk 4, p. 10-12) en niet, zoals verzoekster nu tracht voor te houden, preciseringen van haar verklaringen.

2.6.4.6. Het argument van verzoekster dat zij wel eensluidende verklaringen heeft afgelegd inzake de paspoortencontrole in Polen wordt tegengesproken door de stukken van het administratief dossier. Immers blijkt dat verzoekster verklaarde dat de begeleider tijdens de controle is uitgestapt met de paspoorten (stuk 4, p. 11) terwijl haar echtgenoot verklaarde dat de begeleider op het moment van de controle op de bus zat en dat de paspoorten daar werden gecontroleerd (stuk 5, p. 8). Deze incoherentie ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.7. Na grondig onderzoek van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat de hiervoor besproken en in acht genomen motieven determinerend zijn om het asielrelaas van verzoekster als volstrekt ongeloofwaardig te bevinden.

2.8. Verzoekster betoogt dat het feit bedreigd te worden met kindontvoering of een nieuwe verkrachting minstens dient te leiden tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van haar asielaanvraag en onwaarschijnlijk werden bevonden, zodat zij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.9. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER